

Abstrakt

Tématem mé diplomové práce je problematika rekognice v trestním řízení. Ve své práci jsem se zabývala rekognicí z pohledu kriminalistického a trestního práva procesního. Rekognice je jedním z významných důkazních prostředků, o kterou je mnohdy opřeno celé dokazování v trestním řízení. Na první pohled se může zdát, že rekognice je nenáročným úkonem trestního řízení, ale při hlubším zkoumání této problematiky vychází najevo, že provedení rekognice v sobě ukrývá mnohá úskalí. Cílem diplomové práce je seznámení s rekognicí jako zvláštním způsobem dokazování a jejími specifiky, shrnutí poznatků získaných studiem odborných monografií a učebnic, článků v odborných časopisech a některých soudních rozhodnutí, dále nastínění vybraných otázek a poukázání na možné problémy, zejména povinnost obviněného se zúčastnit rekognice.

Diplomová práce je členěna na osm kapitol, které jsou členěny do podkapitol. Po úvodních slovech následuje první kapitola, která definuje pojem rekognice, dále se zaměřuje na psychologické základy rekognice, historický vývoj rekognice jako důkazního prostředku od roku 1873 a jejího zakotvení v trestním řádu. Druhá kapitola se věnuje vztahu rekognice k jiným kriminalistickým metodám, poukazuje na některé společné rysy a významné rozdíly mezi metodami. Třetí kapitola vymezuje jednotlivé druhy rekognice. Zvláštní pozornost je věnována „prázdné“ rekognici a „skryté“ rekognici.

Čtvrtá kapitola se týká definice subjektu a objektu rekognice, jejich dělení a specifík. Pátá kapitola charakterizuje zásady provedení rekognice osob. Definuje pojem nezúčastněná osoba, zabývá se otázkou počtu a podobnosti přivzatých osob s osobou ztotožňovanou. Nabízí kritický pohled na problematiku účasti obviněného a zákaz změny vzhledu obviněného. Šestá kapitola se zabývá organizací a dělení přípravy rekognice a její včasností.

Sedmá kapitola se věnuje taktice provedení rekognice. Definuje rekognici jako neodkladný a neopakovatelný úkon, dále se zaměřuje na vady rekognice. Vady rekognice jsou demonstrovány na skutečných případech z praxe. Poslední kapitola se týká povinné dokumentace a hodnocení věrohodnosti důkazu získaného rekognicí.

Závěr shrnuje poznatky získané při zpracování této diplomové práce, upozorňuje na některé problematické otázky související s rekognicí a použitelnost rekognice v trestním řízení. Závěr je dále věnován zejména úpravě rekognice z pohledu *de lege ferenda*.